

Sygn. akt VU 1295/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 grudnia 2013 roku

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim, Wydział V Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący SSR del. Urszula Sipińska-Sęk

Protokolant st. sekr. sądowy Zofia Aleksandrowicz

po rozpoznaniu w dniu 3 grudnia 2013 roku w Piotrkowie Trybunalskim

na rozprawie

sprawy z wniosku W. M.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

O emeryturę

na skutek odwołania W. M.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T..

Z dnia 23 sierpnia 2013 r. sygn. (...)

zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje wnioskodawcy W. M. prawo do emerytury z dniem (...)roku.

Sygn. akt VU 1295/13

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 23 sierpnia 2013r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.. odmówił wnioskodawcy W. M. prawa do emerytury z uwagi na brak wymaganego stażu pracy w warunkach szczególnych.

Od powyższej decyzji wnioskodawca odwołał się w dniu 19 września 2013r., wnosząc o zaliczenie do pracy w szczególnych warunkach okresu zatrudnienia od dnia 21 marca 1979r. do dnia 13 maja 1985r. oraz od dnia 13 sierpnia 1996r. do 24 sierpnia 1997r. na stanowisku kierowcy samochodu ciężarowego o ładowności powyżej 3,5 tony.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.. wniósł o oddalenie odwołania.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

W. M., urodzony w dniu (...), złożył w dniu 22 lipca 2013r. wniosek o przyznanie emerytury. Wnioskodawca nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego.

(dowód: wniosek o emeryturę k. 1-3 akt ZUS)

Na dzień 1 stycznia 1999 roku skarżący udowodnił staż pracy wynoszący 29 lat, 8 miesięcy i 9 dni, w tym 8 lat, 4 miesiące i 18 dni pracy w szczególnych warunkach z wyłączeniem okresów zasiłkowych w wymiarze 8 miesięcy i 6 dni.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.. nie zaliczył wnioskodawcy do pracy wykonywanej w szczególnych warunkach okresu pracy od dnia 21 marca 1979r. do dnia 13 maja 1985r. w Przedsiębiorstwie (...) w R. na stanowisku kierowcy oraz okresu zatrudnienia od dnia 13 sierpnia 1996r. do 24 sierpnia 1997r. w Zakładzie (...).

(dowód: decyzja ZUS z dnia 23 sierpnia 2013r. – k. 20 akt ZUS, odpowiedź na odwołanie – k. 5-6 akt, wyliczenie okresów pracy w szczególnych warunkach – k. 17 akt emerytalnych)

W. M. był zatrudniony w okresie od dnia 21 marca 1979r. do dnia 13 maja 1985r. w Przedsiębiorstwie (...) w R. na podstawie umowy o pracę, w pełnym wymiarze czasu pracy, na stanowisku kierowcy.

(dowód: umowa o pracę z dnia 21 marca 1979r., świadectwo pracy z dnia 14 maja 1985r. – akta osobowe)

W okresie wnioskodawca pracował w pełnym wymiarze czasu pracy tylko i wyłącznie jako kierowca samochodu ciężarowego marki K. o ładowności powyżej 3,5 tony. Wnioskodawca otrzymywał dodatek do wynagrodzenia za rodzaj prowadzonego samochodu. Do stałych obowiązków wnioskodawcy należało przewożenie ziemi, gruzu, piachu, materiałów budowlanych.

(dowód: zeznania wnioskodawcy - protokół rozprawy z dnia 3 grudnia 2013r. – od minuty 14:58 do 17:05, zeznania świadka W. S. - protokół rozprawy z dnia 3 grudnia 2013r. – od minuty 06 :00 do 10:50, , podanie z dnia 14 marca 1979r. angaż z dnia 2 czerwca 1977r., angaż z dnia 30 maja 1979r., angaż z dnia 13 marca 1980r., podanie z 20 kwietnia 1985r. – akta osobowe)

W okresie od dnia 13 sierpnia 1996r. do dnia 24 sierpnia 1997r. wnioskodawca był zatrudniony na podstawie umowy o pracę, w pełnym wymiarze czasu pracy w Zakładzie (...) s.c. O.. Zakład zajmował się wydobywaniem kamieni wapiennych. Wnioskodawca pracował jako kierowca samochodu ciężarowego marki K. o ładowności powyżej 3,5 tony. Wnioskodawca samochodem tym przewoził kamienie wapienne z kopalni do specjalnej maszyny – kruszarki. Wnioskodawca nie pracował jako mechanik przy naprawianiu samochodu.

(dowód: świadectwo pracy z dnia 29 sierpnia 1997r. –k. 14 akt emerytalnych, zeznania wnioskodawcy - protokół rozprawy z dnia 3 grudnia 2013r. – od minuty 17:06 do 21:16, zeznania świadka K. P. - protokół rozprawy z dnia 3 grudnia 2013r. – od minuty 10:50 do minuty 14:57)

Sąd Okręgowy dokonał oceny dowodów i zważył co następuje:

Odwołanie zasługuje na uwzględnienie.

Stosownie do art. 184 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz. U. z 2009r. Nr 153, poz. 1227) ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy (tj. w dniu 1 stycznia 1999 r.) osiągnęli:

- 1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat – dla kobiet i 65 lat – dla mężczyzn oraz
- 2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27.

Emerytura, o której mowa w ust. 1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa (ust. 2).

W świetle powyższych regulacji żądanie wnioskodawcy należało zatem rozpoznać w aspekcie przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych

w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. Nr 8 poz. 43 z późn. zm.), zwanego dalej rozporządzeniem.

Z treści § 4 tego rozporządzenia wynika, iż pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach wymienione w Wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

1. osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn,
2. ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Ten „wymagany okres zatrudnienia” to okres wynoszący 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, liczony łącznie z okresami równorzędnymi i zaliczalnymi do okresów zatrudnienia (§ 3 rozporządzenia), natomiast pracą w warunkach szczególnych jest praca świadczona stale i w pełnym wymiarze na stanowiskach wskazanych w załączniku do tegoż aktu (§ 1 i § 2 rozporządzenia).

W przedmiotowej sprawie kwestią sporną między stronami było to, czy wnioskodawca posiada wymagany 15-letni okres zatrudnienia w szczególnych warunkach. Spełnienie pozostałych przesłanek nie było przedmiotem sporu, a jednocześnie nie budzi żadnych wątpliwości – wnioskodawca ma wymagany okres zatrudnienia, to jest 25 lat, ukończył 60 lat.

Za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia.

Prawidłowe rozumienie pojęcia pracy w szczególnych warunkach nie jest możliwe bez wnikliwej analizy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.).

Z zestawienia § 1 i 2 tegoż rozporządzenia wynika, że pracą w szczególnych warunkach jest praca świadczona stale i w pełnym wymiarze na stanowiskach wskazanych w załączniku do tego aktu. Warunek wykonywania pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy jest spełniony tylko wówczas, gdy pracownik w ramach obowiązującego go pełnego wymiaru czasu pracy na określonym stanowisku pracy nie wykonuje czynności pracowniczych nie związanych z tym stanowiskiem pracy, ale stale, tj. ciągle wykonuje prace w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (tak też Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 15 listopada 2000 roku, II UKN 39/00, OSNAP 2002/11/272).

Odnośnie oceny dowodów zgromadzonych w postępowaniu zważyć należy, iż okresy pracy w warunkach szczególnych, stosownie do § 2 ust. 2 rozporządzenia, stwierdza zakład pracy, na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według wzoru stanowiącego załącznik do przepisów wydanych na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia lub w świadectwie pracy.

Należy jednak wskazać, że z cytowanego wyżej § 2 rozporządzenia nie wynika, aby stwierdzenie zakładu pracy w przedmiocie wykonywania przez pracownika pracy w warunkach szczególnych miało charakter wiążący i nie podlegało kontroli organów przyznających świadczenia uzależnione od wykonywania pracy w szczególnych warunkach. Brak zatem takiego świadectwa lub jego zakwestionowanie przez organ rentowy, nie wyklucza dokonania ustalenia zatrudnienia w warunkach szczególnych innymi środkami dowodowymi w toku postępowania sądowego.

Podnoszona zatem przez organ rentowy okoliczność nie dysponowania przez skarżącego świadectwem pracy w szczególnych warunkach, nie przesądza jeszcze, że wnioskodawca takiej pracy nie wykonywał.

Stanowisko takie wielokrotnie zajmował również Sąd Najwyższy, który między innymi w wyroku z dnia 2 lutego 1996 roku, II URN 3/95, OSNAP 1996/16/239 stwierdził, że w postępowaniu przed sądami pracy i ubezpieczeń społecznych okoliczności mające wpływ na prawo do świadczeń lub ich wysokości mogą być udowodnione wszelkimi

środkami dowodowymi, przewidzianymi w kodeksie postępowania cywilnego. Ograniczenia dowodowe zawarte w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe i zasad wypłaty tych świadczeń (Dz. U. Nr 10, poz. 49 ze zm.) dotyczą wyłącznie postępowania przed tymi organami.

Sam fakt zatrudnienia wnioskodawcy w Przedsiębiorstwie (...) w R. od dnia 21 marca 1979r. do dnia 13 maja 1985r. oraz w Zakładzie (...) s.c. O. od dnia 13 sierpnia 1996r. do dnia 24 sierpnia 1997r. był niesporny między stronami w świetle dokumentów znajdujących się w jego aktach ubezpieczeniowych.

Sporny pozostawał jedynie charakter wykonywanej przez wnioskodawcę pracy tj. czy była to praca wykonywana w szczególnych warunkach, czy też nie.

Stało się tak dlatego, że z dokumentów osobowych skarżącego z Przedsiębiorstwa (...) w R. w postaci świadectwa pracy, umowy o pracę oraz angaży potwierdzających zatrudnienie w spornym okresie wynika jedynie, że wnioskodawca był zatrudniony na stanowisku kierowcy. Okoliczność nieprecyzyjnego określenia stanowiska pracy wnioskodawcy w w/w dokumentach polegającego na niewskazaniu kierowcą jakich pojazdów był wnioskodawca, nie oznacza – jak chce organ rentowy – że wnioskodawca nie był kierowcą samochodów ciężarowych o ciężarze całkowity ponad 3,5 tony.

Podstawą zakwestionowania przez organ rentowy drugiego spornego okresu zatrudnienia w Zakładzie (...) s.c. O. było również wymienione w świadectwie pracy stanowiska - kierowca-mechanik.

Dokonując ustaleń w zakresie rodzaju prac wykonywanych przez wnioskodawcę w Przedsiębiorstwie (...) w R. w okresie od dnia 21 marca 1979r. do dnia 13 maja 1985r. Sąd oparł się na dokumentach zgromadzonych w aktach osobowych wnioskodawcy oraz na korespondujących z nimi zeznaniach wnioskodawcy oraz świadka W. S.. Należy podkreślić, że świadek pracował w całym spornym okresie razem z wnioskodawcą w charakterze kierowcy samochodu ciężarowego, a zatem dysponuje bezpośrednią i szczegółową wiedzą na temat wykonywanej przez niego pracy. Świadek potwierdził, że w całym spornym okresie wnioskodawca cały czas pracował w pełnym wymiarze czasu pracy jako kierowca samochodu ciężarowego marki K. o ładowności powyżej 3,5 przewożąc materiały budowlane, ziemię, piach. W aktach osobowych wnioskodawcy na zachowanych angażach z lat 1979, 1980 znajduje się wzmianka, że otrzymywał on dodatek do wynagrodzenia za rodzaj prowadzonego pojazdu, co przemawia pośrednio za tym, że wnioskodawca – jak zeznał świadek – był kierowcą samochodów ciężarowych o ładowności powyżej 3,5 tony. Podobnie jak przemawia za tym dokument w postaci podania o przyjęcie do pracy z 14 marca 1979r., na którym znajduje się adnotacja pracodawcy, że skarżącemu zaproponowano obsadę samochodu marki K.. Również na podaniu z 20 kwietnia 1985r. o rozwiązanie stosunku pracy istnieje wzmianka, iż wnioskodawca dotychczas jeździł samochodem wywrotką.

Charakter pracy wykonywanej przez wnioskodawcę w drugim spornym okresie w Zakładzie (...) s.c. O. od dnia 13 sierpnia 1996r. do dnia 24 sierpnia 1997r. Sąd ustalił w oparciu o spójne i wiarygodne zeznania świadka K. P. oraz wnioskodawcy. Wprawdzie świadek pracował jako kierowca autobusu, ale był zatrudniony w Zakładzie w tym samym okresie co wnioskodawca. Z jego zeznań wynika, że skarżący - tak jak twierdził - w całym spornym okresie pracował tylko i wyłącznie w charakterze kierowcy samochodów ciężarowych o ciężarze całkowitym ponad 3,5 tony (jeździł K.) i innych prac nie wykonywał. Wnioskodawca pracował przy przewożeniu kamieni wapiennych z kopalni do specjalnej maszyny tzw. kruszarki. Wnioskodawcy nie udało się odnaleźć miejsca przechowywania akt osobowych z w/w Zakładu. Jedynym dokumentem, którym dysponował było świadectwo pracy, w którym jego stanowisko było określone jako kierowca-mechanik. Wobec jednak korespondujących ze sobą zeznań wnioskodawcy i świadka K. P. co do codziennych obowiązków ubezpieczonego, brak było podstaw do ich kwestionowania. W szczególności, że organ rentowy nie przedstawił w toku postępowania jakiegokolwiek dowodu podważającego dowody zgłoszone przez skarżącego. Wnioskodawca wyjaśnił, że w czasie swojego zatrudnienia w Zakładzie (...), pomimo iż jego stanowisko było określone jako kierowca-mechanik, nigdy nie pracował jako mechanik samochodowy, a wyłącznie jako kierowca (...). Zważywszy, że to nie nazwa stanowiska pracy decyduje o szczególnych warunkach zatrudnienia, ale faktycznie wykonywane obowiązki, a wnioskodawca poza obowiązkami kierowcy samochodu ciężarowego powyżej 3,5 ton innych obowiązków nie miał, Sąd zaliczył mu cały sporny okres od dnia 13 sierpnia 1996r. do dnia 24 sierpnia 1997r. do pracy w szczególnych warunkach.

Reasumując na podstawie przeprowadzonych dowodów Sąd uznał, że wnioskodawca w okresie od dnia 21 marca 1979r. do dnia 13 maja 1985r. oraz od dnia 13 sierpnia 1996r. do dnia 24 sierpnia 1997r., pracował stale i w pełnym wymiarze czasu pracy jako kierowca samochodu ciężarowego o ładowności powyżej 3,5 tony.

Prace na stanowisku kierowcy samochodów ciężarowych o ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony są pracami zaliczonymi przez ustawodawcę do prac w szczególnych warunkach zgodnie z wykazem A, działem VIII pkt 2 załącznika do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku.

Po doliczeniu spornych okresów (od dnia 21 marca 1979r. do dnia 13 maja 1985r. oraz od dnia 13 sierpnia 1996r. do dnia 24 sierpnia 1997r.) do uznanego już przez organ rentowy stażu w szczególnych warunkach w wymiarze 8 lat 4 miesięcy i 18 dni, wnioskodawca wykazał, że w szczególnych warunkach pracował ponad 15 lat.

Biorąc pod uwagę, iż wnioskodawca spełnił jednocześnie pozostałe wymagane przepisami rozporządzenia warunki, to jest ukończył 60 lat, jego łączny okres zatrudnienia składkowy i nieskładkowy wyniósł ponad 25 lat, należy uznać, że wydana przez organ rentowy decyzja jest błędna, a żądanie wnioskodawcy zasługuje na uwzględnienie.

Dodatkowo należy podnieść, że organ rentowy niezasadnie odliczył wnioskodawcy z okresu pracy w szczególnych warunkach przypadające w trakcie wykonywania tej pracy po 14 listopada 1991r. okresy niewykonywania pracy, za które wnioskodawca otrzymał wynagrodzenie lub świadczenia z ubezpieczenia społecznego w wymiarze łącznym 8 miesięcy i 6 dni (odpowiedź na odwołanie w zw. z k. 17 akt emerytalnych). Okres ten także podlega zaliczeniu do pracy w szczególnych warunkach.

Podstawą prawną przyznania wnioskodawcy prawa do emerytury jest bowiem art. 184 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, zgodnie z którym ubezpieczonemu przysługuje prawo do emerytury pod warunkiem spełnienia przesłanek do jej nabycia, za wyjątkiem wieku emerytalnego, w dniu 1 stycznia 1999r. Oznacza to, że do obliczenia stażu pracy w warunkach szczególnych stosuje się przepisy obowiązujące w dacie 1 stycznia 1999r. , co wprost wynika z treści art. 184 ustęp 1 pkt 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS. W myśl bowiem tego przepisu ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948r. przysługuje emerytura, jeżeli **w dniu 1 stycznia 1999r.** osiągnęli okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze **wymaganym w przepisach dotychczasowych** do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 65 lat dla mężczyzn. O tym jakie okresy pracy zalicza się do pracy w szczególnych warunkach stanowi art. 32 ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Brzmienie tego przepisu zmieniło się w dniu 1 lipca 2004r. Wówczas do art. 32 ustawy został dodany ustęp 1a, zgodnie z którym przy ustalaniu okresu zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze nie uwzględnia się:

- okresów niewykonywania pracy, za które pracownik otrzymał po dniu 14 listopada 1991 r. wynagrodzenie lub świadczenia z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa,
- okresów, w których na mocy szczególnych przepisów pracownik został zwolniony ze świadczenia pracy, z wyjątkiem okresu urlopu wypoczynkowego.

Zmiana brzmienia art. 32 ustawy z dnia 1 lipca 2004r. nie dotyczy jednak sposobu obliczania stażu pracy osób ubiegających się o emeryturę na podstawie art. 184 ustawy. W stosunku bowiem do tych osób staż pracy w szczególnych warunkach ustala się na dzień 1 stycznia 1999r według przepisów dotychczasowych., a zatem w ich brzmieniu w dniu 1 stycznia 1999r. W tej dacie art. 32 ustawy nie zawierał zapisu o nie uwzględnianiu do okresu zatrudnienia w szczególnych warunkach okresów niewykonywania pracy, za które pracownik otrzymał po dniu 14 listopada 1991 r. wynagrodzenie lub świadczenia z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa. Z tych względów okresy niewykonywania pracy, za które pracownik otrzymał wynagrodzenie lub świadczenia z ubezpieczenia społecznego przypadające w trakcie wykonywania pracy w szczególnych warunkach lub charakterze, podlegają zaliczeniu do stażu pracy w warunkach szczególnych ubezpieczonym ubiegającym się o emeryturę na podstawie art. 184 ustawy także, gdy przypadają one po dniu 14 listopada 1991r.

Wzajemny stosunek art. 184 i 32 ust 1 a ustawy o emeryturach i rentach z FUS był wielokrotnie badany przez Sąd Najwyższy, który orzekł że wykazanie w dniu 1 stycznia 1999r. okresu wykonywania pracy w szczególnych warunkach określonego w art. 184 ustawy wyklucza ponowne ustalenie tego okresu po osiągnięciu wieku emerytalnego według zasad wynikających z art. 32 ust. 1a ustawy. Sąd Najwyższy uznał, że sytuacja osób wymienionych w art. 184 ustawy o emeryturach i rentach z FUS opisywana w doktrynie jako ekspektatywa prawa podmiotowego, polega właśnie na spełnieniu się tylko części stanu faktycznego koniecznego do nabycia prawa, które poprzedza i zabezpiecza przyszłe prawo podmiotowe. Uwzględniając, że ochrona ekspektatywy może wynikać z jej istoty, lecz także zyskiwać wzmocnienie w prawie, Sąd Najwyższy stwierdził, że funkcję takiego wzmocnienia spełnił art. 184 ustawy wobec pozostających w toku stosunków nabywania prawa do emerytury z tytułu wykonywania zatrudnienia w warunkach szczególnych przed 1 stycznia 1999r. W przepisie tym ustawodawca utrwalił sytuację osób, które w dniu wejścia w życie ustawy wypełniły warunki stażu szczególnego i ogólnego i zadeklarował ich przyszłe prawo do emerytury w wieku wcześniejszym; przez wydanie tego przepisu nastąpił stan związania, tj. zobowiązania się przez Państwo do powstrzymania się od jakiegokolwiek ingerencji w istniejące prawo tymczasowe. Wobec tego przewidziana w ustawie ekspektatywa prawa do emerytury nie mogła wygasnąć na skutek nowej regulacji ustalania stażu zatrudnienia. Gwarancji przyszłego prawa do emerytury złożonej wobec osób, o których mowa w art. 184 ustawy, ustawodawca nie mógł już naruszyć przez ustalenie innego sposobu wyliczenia ich stażu ubezpieczenia. Stąd ocena, że wykazanie w dniu 1 stycznia 1999 r. określonego w art. 184 ustawy okresu wykonywania pracy w szczególnych warunkach wyłącza ponowne ustalenie tego okresu po osiągnięciu wieku emerytalnego, według zasad wynikających z art. 32 ust. 1a pkt 1 obowiązujących po dniu 1 lipca 2004 r. Pogląd ten – zdaniem Sądu Najwyższego - wzmacnia treść art. 32 ust. 4 ustawy emerytalnej, odsyłająca w zakresie warunków emerytalnych do przepisów dotychczasowych (obowiązujących przed dniem 1 stycznia 1999 r.) (tak por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 kwietnia 2010r., II UK 313/09, OSNP 2011, nr 19-20 poz. 260, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 lipca 2011r., I UK 12/11, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 marca 2012r., I UK 367/11).

W świetle powyższego nie ulega żadnej wątpliwości, że wnioskodawca legitymuje się ponad 15-letnim stażem pracy w szczególnych warunkach.

Sąd przyznał wnioskodawcy prawo do emerytury z dniem osiągnięcia wieku emerytalnego tj. z dniem (...). Wówczas bowiem skarżący spełnił ostatnią przesłankę, od której zależało jego prawo do emerytury.

Z tych też względów, Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. orzekł jak w sentencji.